

Kaikkein tärkein työ

Linda G. Paulsen
(Perustuu tositahtumaan)

"Minä olen teidän keskellänne niin kuin se, joka palvelee" (Luuk. 22:27).

Ameliasta oli hauskaa käydä isoäidin luona. Hänestä oli mukavaa leikkiä lelueläimillä ja käpertyä isoäidin suuren pehmeän peiton alle. Mutta tämä päivä ei ollut leikkimistä varten. Tämä päivä oli auttamista varten.

Matkalla isoäidin luo Amelian siskot puhuivat töistä, jotka he halusivat tehdä.

Sarah halusi lakaista. Emily halusi luututa. Ja äiti pyysi Alyssaa pesemään ikkunat.

"Entä minä?" Amelia kysyi. "Pitäisikö minun auttaa pölyjen pyyhkimisessä?"

"Sinulle minulla on erityinen työ", äiti sanoi. "Sinun pitää kuunnella."

KUVITUS MARK ROBEISON

Amelia odotti. "Hyvä on, minä kuuntelen. Mikä se on?"
"Se on se työ!" äiti sanoi nauraen. "Ihan vain kuunnella. Istu isoäidin kanssa ja kuuntele, kun hän puhuu. Se saattaa olla kaikkein tärkein työ, mitä teemme koko päivänä."

Kuinka kuunteleminen voisi olla kaikkein tärkein työ? Amelia mietti. Tuntui siltä, että pölyjen pyyhkiminen olisi enemmän oikeaa työtä! Mutta Amelia oli valmis yrittämään.

Isoäiti ilahdutti nähdessään heidät. Kaikki muut aloittivat työnsä. Amelia meni istumaan isoäidin viereen sohvalle. Amelia huomasi pehmoeläinpupun nurkassa. "Minä tykkään pupustasi", hän sanoi.

Isoäiti hymyili. "Olenko koskaan kertonut sinulle veljestäni Melistä ja pupuvauvasta?"

Amelia yllättyi. "Oikeasta pupustako?"
Isoäiti nyökkäsi. "Se oli orpo pupu, jonka veljeni löysi. Hän työnsi sen paitansa sisään, että se olisi turvassa." Isoäiti kertoi Amelialle pupuaitauksesta, jonka Mel oli rakentanut.

Se tarina toi isoäidin mieleen muita tarinoita. Hän kertoi lemmikkivasikasta, jolle hän oli antanut nimen Tähti. Hänellä oli tapana ratsastaa Tähten selässä! Amelia kikatti kuvitellessaan, kuinka isoäiti ratsasti vauvalehmän selässä. Ei ollut helppoa kuvitella isoäitiä pienenä tyttönä.

Isoäiti puhui puhumistaan. Hän kertoi uudestaan puputarinan. Jossain vaiheessa hän jopa lopetti jonkin tarinan kesken ja aloitti sen uudelleen.

Amelia yritti kuunnella, mutta häntä alkoi väsyttää. Äiti ja muut tytöt olivat yhä työn touhussa. Oli vaikeaa istua ja kuunnella! Mutta isoäiti hymyili. Hän vaikutti onnelliselta, kun hän kertoi tarinoitaan.

Muutaman minuutin kuluttua äiti tuli huoneeseen. "Kaikki on tehty! Olemme valmiita lähtemään."

"Olipa se mukavaa", isoäiti sanoi Amelialle. "Sinun kanssasi on ihanaa jutella!"

Amelia antoi isoäidille ison halauksen. Hän näki kyyneliä isoäidin silmissä.

"Mikä hätänä?" Amelia kysyi.
"Ei mikään", isoäiti sanoi. "Kiitos, että juttelit minun kanssani. Minä rakastan sinua."

Lämmin tunne täytti Amelian kokonaan. "Minäkin rakastan sinua", hän sanoi. "Minä tulen pian uudelleen."

Kotimatalla Alyssa kysyi: "Miten kuunteleminen sujui, Amelia?"

"Se oli vaikeampaa kuin luulin. Minusta tuntuu, että minä väsyin kuuntelemaan ennen kuin isoäiti väsyi tarinoimaan."

"Sinä olit loistava!" äiti sanoi.
"Kiitos", Amelia sanoi. "Jotkin isoäidin tarinat olivat hauskoja. Tiesittekö, että isoäidillä oli lemmikkivasikka?"

"Niin kuin vauvalehmäkö?" Sarah kysyi.
"Niin! Isoäidillä oli tapana ratsastaa sillä", Amelia sanoi nyökäten. "Sen nimi oli Tähti."

Amelia kertoi heille kaikki isoäidin muutkin tarinat. Oli aika hauskaa oppia niin paljon asioita isoäidistä.

Emily virnisti. "Ehkä sinä voisit seuraavan kerran vaihtaa töitä kanssani. Minäkin haluan päästä kuuntelemaan!" ●

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.